

SZEMLÉR FERENC

Homoród felé

A kőbor kövecsek, a hallgató por
fölött már régóta aszfalt-burok.
Nyögő kerékagy nem zökken, és
a mezítláb sem botlik gödörbe. A sína
csöndben gépkocsi surran ...

Miért keresed
ezt az egykori utat? ... Rég sehol már.
Csupán az erdő kétoldalt, az igen,
az még tán ugyanaz — a lengő
árnyak szövedéke, az ágak hasonló
növése az ég alatt ... De lehet, az sem
azonos már! Öt-hat évtized múltán
új erdő nő a régi hegyre.

Itt ment, ugye, a két kis gyerkőc? És a fák
mögött ott leskelődtek a kitörni kész
fenevadak! ... Itt! Itt! ... Emlékszem jól a
kanyarra, amely mögött a mentő
házak hallgattak. Ha eljutunk odáig,
megmenekültünk a borzalomtól! ...

Most is
házak hallgatnak, ó, de milyen idegenül!
Hivatalos felirat. Sorompó. Magánosoknak
Tilos A Bemenet ... Hová menekedném,
ki olyan magános vagyok? Csak az erdő
suhog az aszfaltos út két oldalán.

Milyen szerencse, hogy
nincs benne semmi.
Sehol egy fenevad.
Csak ég.
Csak ág.
Csak fa.
Csak föld.
Csak árnyék.
Minden egyéb sehol.
Régóta már sehol.